

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **R. A.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025, č. j. OAM-680/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2025, č. j. OAM-680/ZA-ZA11-ZA03-2025, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že o mezinárodní ochranu v České republice (dále jen „ČR“) požádal z toho důvodu, že má v Gruzii konflikt s mafií i policií. Dále shrnul svůj azylový

příběh a zdůraznil, že pracoval jako policejní provokatér, přičemž způsobil i zadržení svého přítele pro korupční jednání. Když byla žalobcova identita provokatéra odhalena, potýkal se s fyzickým násilím a výhrůžkami od soukromých osob – mafie, přičemž policie mu už kvůli změně režimu nemohla pomoci. Žalobce také uvedl, že podporoval politickou stranu Sjednocené národní hnutí, a z toho důvodu byl rovněž fyzicky napaden.

3. Žalobce měl za to, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, když se vůbec nezabýval tím, jaké mají policejní informátoři v Gruzii postavení. Vyhodnoceny nebyly ani vazby gruzínské mafie na policejní složky, ačkoli z výpovědi žalobce vyplynulo, že mafie je s policií do značné míry propojená, což vede k jeho nemožnosti domoci se v domovské zemi ochrany. Posouzena měla být rovněž lidskoprávní situace v Gruzii.
4. Žalobce dále namítal, že v Gruzii neexistuje účinný systém vnitřní ochrany a žalovaný se nezaobíral fungováním gruzínské policie či existencí orgánu vnitřní kontroly, který by nad činností policie ve vztahu k mafii dohlížel. Žalovaný nezjišťoval ani existenci úřadu ombudsmana, který by žalobcova práva mohl ochránit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezil pouze na obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv, aniž by posuzoval specifickou situaci, v níž se ocitl žalobce, a proto nerozptýlil obavy, zda se v případě jeho návratu do země původu policie nezachová stejně jako mafie a neposkytne mu ochranu. Žalobce uvedl, že z těchto důvodů původně soukromoprávní spor přerostl v pronásledování státem. Sdělil, že se nejeví pravděpodobné, že by výhrůžky a násilí měly po jeho návratu ustát, když přetrvávají i nyní při přesídlení do zahraničí. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově a jeho obavy jsou ryze spekulativní.
5. Žalobce dále brojil proti nedostatečnému vyhodnocení důvodů, pro které by mu měl být udělen humanitární azyl, protože žalovaný neposoudil ekonomickou situaci v Gruzii.
6. Žalobce se obával složité životní situace s ohledem na nebezpečí a hrozící útlak v zemi původu. Domníval se, že tyto okolnosti představují důvodnou obavu ze vzniku vážné újmy, přičemž citoval z příručky Vysokého komisaře pro uprchlíky OSN pasáž, ze které vyplývá povinnost správního orgánu zajistit důkazy v azylovém řízení, když uprchlíci svou zemi ve většině případů opouštějí jen s nezbytným minimem věcí. Měl za to, že žalovaný této povinnosti nedostál a aktivně skutkový stav nezjišťoval. Omezil se na konstatování, že žalobcův azylový příběh je nevěrohodný, protože svá tvrzení nedoložil. Žalobce měl za to, že když žalovaný nebyl schopen jeho azylový příběh vyvrátit, měl rozhodnout v jeho prospěch, což však neučinil. Ve vztahu k důvodům udělení doplňkové ochrany žalovaný všechna tvrzení žalobce bagatelizoval, aniž by ověřil jejich relevanci.
7. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, kterým soud uzavřel, že institut azylu nechrání pouze celoživotní disidenty, ale všechny, kteří jsou ve své zemi pronásledováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobce měl za to, že pro takové uplatňování mu ve vlasti hrozí reálné nebezpečí vzniku vážné újmy v podobě mučení a jiného krutého nelidského zacházení a trestání. K tomu uvedl, že i když mu nebezpečí hrozí od soukromé osoby, je stále skutečné, není-li stát schopen poskytnout ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce v tomto směru nepovažoval za přesvědčivé, a to ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se požadavků na odůvodnění rozsudků správních soudů. Vzhledem k nedostatkům v odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo podle žalobce k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť není řádně odůvodněno a

není v něm dostatečně zjištěn stav věci. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul obsah žaloby a uvedl, že s žalobními body nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonnými ustanoveními. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť se případem zabýval individuálně, vypořádal všechny žalobcovy argumenty, hodnotil relevantní skutečnosti a opatřil si k rozhodnutí dostatečné podklady. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ani doplňkové ochrany neshledal.
9. Dle žalovaného bylo ve správním řízení objasněno, že žalobce o mezinárodní ochranu v ČR žádal z důvodu potíží se soukromými drogově závislými osobami a nedostatečné ochrany ze strany gruzínské policie. K tomu žalovaný řádně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval ve věci rozhodnout. Námitky žalobce vnímal jako mířené pouze na obecný nesouhlas s rozhodnutím, aniž by měly oporu ve správním spisu. Žalovaný byl přesvědčen, že dokazování provedl v dostatečném rozsahu a následně srozumitelným způsobem své závěry odůvodnil. Žalobce podle žalovaného splnil svou povinnost tvrzení, stejně jako žalovaný splnil svou povinnost zjistit řádně skutkový stav. Žalovaný připomněl, že v případě nezákonného jednání ze strany policejního orgánu je možné se v Gruzii obrátit na Generální inspekci Ministerstva vnitra, tedy domáhat se nápravy.
10. Žalovaný zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany je výjimečný a nelze ho zaměňovat s jinými pobytovými oprávněními na území ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Dne 23. 6. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 6. 2025 při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že se narodil v Gruzii a je arménské národnosti s gruzínskou státní příslušností. Dorozumí se gruzínsky, arménsky a rusky. Vyznává pravoslavné křesťanství. Sdělil, že politika je od něj strašně daleko, nezajímá se o ni, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiného uskupení. Je rozvedený a má dceru, která žije v Gruzii. Do ČR přicestoval z X dne X. V předchozích letech disponoval pobytovými oprávněními v X. V roce X žádal v X o mezinárodní ochranu. Cítí se zdrav, neužívá žádnou medikaci. V Gruzii byl odsouzen za trestný čin násilného držení své přítelkyně, a to k trestu odnětí svobody v délce trvání 2 let. Jako důvod pro svou žádost o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má problémy s kriminálním světem narkomanů a s gruzínskou policií, neboť jsou tyto skupiny mezi sebou provázány. Policie narkomany používá kvůli informacím. Jiné potíže žalobce neměl.
12. Při pohovoru k žádosti vedeném dne 27. 6. 2025 žalobce uvedl následující: Žalobce v Gruzii nežije od roku X, protože byl pod tlakem kriminálního světa a narkomanů. Popsal, že v roce X mu zemřel bratr z důvodu předávkování. Žalobce měl zdravotní potíže, pro které mu bylo odepřeno absolvovat základní vojenskou službu, v důsledku čehož nemohl nastoupit k policejním složkám. Následně začal pracovat X. Do X pracoval v X. Do X spolupracoval s policií, ale jen neoficiálně, nebyl u této složky zaměstnaný. Pronásledoval narkomany. Pro veřejnost byl žalobce znám jako příslušník policie, ačkoli jím nebyl. Jeho tchyně ho obvinila z trestného činu, proto byl do roku Xve vězení a poté ještě v podmínce až do roku X. Lidé

věděli, že byl žalobce odsouzen a není policista. Od roku X na něj tlačilo gruzínské X, protože chtělo informace o zkorumpovaných osobách. Žalobce byl zaměstnanci X vydírán, aby z korupce usvědčil svého známého, a to přesto, že si byli velmi blízcí. Tento známý žalobci zprostředkoval jeho tehdejší zaměstnání na X. Žalobce uvedl, že sám známému peníze nepodstrčil, ale musel udělat vše pro to, aby ho při takovém jednání chytil. Známý byl zadržen a jeho děti, které byly kriminální autority na ulici, začaly žalobci vyhrožovat, protože nechal jejich otce zavřít. Proto se i ostatní kriminálníci dozvěděli, že žalobce nikdy nebyl policista, ačkoli tak vystupoval. To vedlo k tomu, že žalobce zbili a hádali se s ním.

13. Z Gruzie žalobce odjel v roce X do X, ale v roce X se kvůli volbám vrátil do země. Tehdy zvítězil Gruzínský sen, žalobce podporoval Národní hnutí, spolu s jeho členy stál před volebním místem. S členy si pouze povídal o různých tématech. Další den před jeho domem zastavilo auto, z něj vystoupili nějací lidé, začali mu sprostě nadávat, že je nacist a že jeho čas už utekl. Také ho zbili. Dva dny pouze ležel v posteli a ten třetí odcestoval zpátky do X. Od tohoto incidentu pak do Gruzie vždy přijížděl jen na 1-2 dny na návštěvu. Když mu v roce X zemřela matka, jel žalobce do Gruzie na její pohřeb a nic se mu nestalo. O rok později, když dělali vzpomínkovou akci, přistoupil žalobce k hrobu své matky, kde ho tak zbili, že krev byla všude. Žalobce v Gruzii nebyl od roku X.
14. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl politicky aktivní, jen podporoval Národní hnutí. Nikdy se nezúčastnil žádných protestů a nebyl ani členem politické strany, politika ho nikdy nezajímala. Ti, co ho u hrobu matky zbili, byli čtyři kluci z kriminálního světa, narkomani. Žalobce dva z nich znal. Domníval se, že ho zbili kvůli jeho minulosti, protože je na ulici zadržoval a pronásledoval. Žalobce kriminálníky pronásledoval i přesto, že oficiálně policista nebyl, protože se rozhodl pomstít smrt svého bratra. Tu způsobili kriminálníci, protože bratr byl velmi naivní, měl hodně peněz a zatáhali ho do drog, dali mu velkou dávku a zabili ho. Žalobce potvrdil shrnutí vyslyšajícího správního orgánu, že se na vlastní pěst rozhodl pronásledovat kriminálníky, kteří mu zabili bratra. Jeho činnost ve vztahu ke kriminálíkům probíhala tak, že spolupracoval s policií, všichni ho jako policistu znali. Měl i uniformu. Kriminálníky pronásledoval, následně policii předával informace a pak spolu s policisty chodil kriminálníky zadržovat. Když byl žalobce propuštěn z vězení, začali mu kriminálníci vyhrožovat, že už nemá takový vliv, když sám byl ve vězení. V té době ale ještě nevěděli o tom, že žalobce oficiálně policista nebyl.
15. Poté, co se ale žalobce podílel i na zadržení svého vlastního kamaráda obviněného z korupce, všichni se dozvěděli, že u policie nikdy nebyl a kriminálníci začali pronásledovat zase jeho. To spočívalo v tom, že ho často bili a slovně mu vyhrožovali. Říkali mu, že ho zabijí. Vyhrožování začalo v roce X, tehdy mu řekli, že už není policista. Nejhorší to bylo od roku X až po zadržení toho kamaráda z X. První útok na žalobce byl po zadržení kamaráda z vojenské správy; druhý poté, co žalobce stál se sympatizanty Národního hnutí před volebním místem; třetí, když byl u hrobu své matky. Ti, co ho bili, byly děti zadrženého kamaráda. Zbili ho ještě vícekrát, ale to nebylo tak vážné. Vzápětí na otázku, kdo ho bil, žalobce odpověděl, že někdo, koho na něj posílali děti kamaráda, kterého pomohl zadržet, i další kriminálníci.
16. Zadržení svého kamaráda pomohl žalobce zařídit tak, že ho přivedl k jednomu muži, kterého označil za důvěrnou osobu. Druhý den přišel znovu a dal mu peníze za to, aby něčí syn nešel do armády. Muž měl na sobě kameru, proto bylo možné kamaráda usvědčit. Žalobce uvedl, že nemohl jinak, byl pod dohledem druhých. Býval by příteli neumožnil ty peníze přijmout, ale neměl na vybranou. Žalobce začal s X spolupracovat, protože vyšel

z vězení a vyhrožovali mu, že za jeho aktivitu pro policii, která nebyla pravou policejní činností, ho kriminálníci zabijí. Po návratu z vězení nešel žalobce pracovat zpět na X, ale pomáhal jim, byl jejich informátorem. Žalobce uvedl jméno konkrétní osoby, která pracovala na X jako pomocník X a žalobci za X výhrůžky sdělovala. S pomocníkem X se žalobce znal z jedné čtvrti, několikrát spolu jen tak hovořili, což vedlo k tomu, že ho jednoho dne pomocník vzal k sobě do práce. Tam se žalobce setkal i s X, jehož příjmení rovněž uvedl. Pomocník je představil. Žalobce v tu chvíli nevěděl, o co se jedná. Muži mu řekli, že jim s něčím musí pomoci, že i když vyšel z vězení, bude nedotknutelný a pomůže mu to. Neřekli mu ale, o co půjde, šli se kvůli tomu ještě několikrát. Až po nějaké době po něm chtěli, aby pomohl se zadržením kamaráda z X, což žalobce nejdříve odmítl s tím, že mu tehdy pomohl, a to mu nezapomene. Do toho vstoupil další zaměstnanec X, který na sobě měl kameru. Muži začali žalobci vyhrožovat, že půjde znovu do vězení, vše na něj měli připravené. Muž s kamerou byl ten, od kterého měl kamarád přijmout finanční obnos. Muži žalobci sdělili plán, že žalobce muže s kamerou kamarádovi představí jako důvěrnou osobu. Druhý den byl kamarád usvědčen z korupce. Vše se stalo v jeden den, žalobce neměl, jak přítele varovat, byl neustále na očích. Žalobce byl schopen uvést adresu budovy X i popsat místo, kde k plánovanému korupčnímu jednání došlo.

17. Žalobce se poté, co ho synové kamaráda poprvé zbili, cítil provinile. Když mu ale vyhrožovali později, říkal si, že je to maličkost. Poté, co byl vážně zbit po volbách, obrátil se na policii, jenže se změnila vláda, takže mu bylo řečeno, že ho ochránit nemohou. Žalobce byl vyslyšajícím správním orgánem konfrontován se svým tvrzením, že po zmiňovaném napadení pouze dva dny ležel v posteli a třetí hned odcestoval, ačkoli později uvedl, že šel na policii nahlásit zmiňovaný incident. To žalobce vysvětlil tak, že na policii v den napadení volal, nešel tam osobně. Na dotaz, jak se za jeden po volbách mohlo vyměnit celé osazenstvo policie, odpověděl, že příslušníci věděli, že už tam nezůstanou. Předtím byly velké protesty a všem bylo jasné, že po zvolení nové vlády dojde k výměně. Proto mu policie už nemohla pomoci.
18. Během 1–2denních návštěv v Gruzii žádné problémy neměl a od roku X v zemi nebyl vůbec. Pokud by se do vlasti vrátil, nenechali by ho na pokoji. V X žalobce žádné obtíže neměl, ale po incidentu z roku X už se tam nevrátil, věděl, že gruzínští kriminálníci mají kontakty, proto se tam neodvážil jet. Z Gruzie naposledy odjel do X. V roce 2021 požádal o mezinárodní ochranu v X, protože si myslel, že je to bezpečná země, ale byli tam nepřijemní lidé. Žalobce v X strávil jen asi tři dny, protože si tam všiml gruzínského narkomana, kterého pomáhal zadržet. Narkoman si žalobce nevšiml, ale on si přesto sbalil své věci a odešel, aniž by udělal s X orgány pohovor ke své žádosti.
19. Od té doby, co žalobce Gruzii opustil, už ho kriminálníci nijak nekontaktovali ani se s nimi nesetkal. V současnosti mu nikdo nevyhrožuje, v ČR se cítí bezpečně. Z X odjel znovu do X a až následně do ČR. V ČR o mezinárodní ochranu požádal, protože mu to bylo doporučeno.
20. Dále žalobce popsal, proč byl v Gruzii odsouzen k trestu odnětí svobody: Žalobce se svou manželkou byli na návštěvě u tchyně, kde byl i mladý kluk, se kterým tchyně flirtovala, což se žalobci nelíbilo, proto šli s přítelkyní domů. Ta poté žalobci sdělila, že chce jít za matkou, což jí žalobce zakázal s tím, ať přijde matka za ní. Když se žalobce večer vrátil domů, manželka tam nebyla. Proto šel ke tchyni, která mu sdělila, že neví, kde se manželka nachází. Přítelkyně doma nebyla dva dny, protože byla u tchyně. Žalobce ale trval na tom, aby s manželkou byli spolu, protože byl svátek, tak šel znovu ke tchyni, kde slyšel zvuky, které

ho vedly k domněnce, že ho manželka podvádí. Ukázalo se, že to byla tchyně s tím mladým mužem. Přítelkyně mezitím spala v jiné místnosti. Žalobce začal sprostě nadávat, chytl manželku za ruku a odvedl ji domů. Tchyně kvůli tomu zavolala policii. Žalobce s manželkou zastavili ještě na ulici a odvedli ho na policejní stanici. Žalobcova tchyně je kosmetička, jejíž klienti jsou i státní zástupci, kteří rozhodovali v jeho věci. Byl odsouzen za únos a držení v nesvobodě násilím a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 2 let. Žalobcova přítelkyně proti odsouzení nic neměla, stála na straně své matky. S policií v Gruzii žádný problém neměl, nedostává se mu ale žádné podpory, díky které by tam mohl normálně žít. Je problém, když se nemůže spolehnout na policii. V ČR žalobce žádné rodinné příslušníky nemá. Nic dalšího ke své žádosti sdělit nechtěl.

21. Žalovaný následně do správního spisu založil tyto podklady: Informace OAMP – Gruzie – Základní přehled o zemi – Stav: 26. 6. 2025, ze dne 26. 6. 2025; Informace OAMP – Gruzie – Situace gruzínských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí – Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 2. 9. 2024; Informace MZV ČR – Činnost policie, ze dne 8. 7. 2025.
22. Seznámení s podklady proběhlo dne 11. 8. 2025, žalobce se k podkladům nijak nevyjádřil. Následně žalovaný dne 10. 11. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaný souhlasil a žalobce se na výzvu soudu podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
25. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
26. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
27. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem,*

nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

28. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
29. Podle ust. § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.
30. Ust. § 14 zákona o azylu bylo zákon č. 314/2025 Sb. s účinností od 1. 10. 2025 zrušeno.
31. Zákon č. 314/2025 Sb. obsahuje v čl. II následující přechodná ustanovení s účinností k 1. 10. 2025:
- bod 1: *V řízeních podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provádí Ministerstvo vnitra jednotlivé úkony podle ustanovení upravujících vedení řízení uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni provádění příslušného úkonu.*
- bod 9: *V řízeních podle bodu 1 nelze ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona udělit národní humanitární azyl.*
32. Soud předně konstatuje, že ze správního řízení vyplynulo, že důvodem, pro který žalobce v ČR žádá o mezinárodní ochranu, je jeho obava z jednání soukromých osob – slovy žalobce kriminálních a narkomanů, kteří pro napadení žalobce měli své vlastní soukromé motivace zcela nezávislé na jeho politickém nebo jiném vnitřním přesvědčení. V návaznosti na tuto skutečnost soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ustáleně dovozuje, že aby bylo možné považovat soukromou osobu jako původce nebezpečí za hrozbu relevantní z pohledu zákona o azylu, je třeba zvažovat i postoj státních orgánů k ochraně před takovými osobami, jejich skutečné možnosti a ochotu pomoc poskytnout. Teprve v případě, že jsou státní orgány vůči pronásledování nebo způsobení vážné újmy nečinné, je možné uvažovat o azylově relevantních důvodech (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68; ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31; ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36; ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41; nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Bude-li ovšem konstatováno, že občané mají možnost se na státní orgány obrátit a získat jejich pomoc, nebude vyhrožování od soukromé osoby považováno za pronásledování ani vážnou újmu podle zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 10. 2008, č. j. 4 Azs 38/2003-36).
33. Soud dále upozorňuje, že judikatura trvá na tom, aby se žadatelé o azyl v ČR alespoň pokusili ochranu ve své zemi původu vyhledat, na základě čehož by bylo možné usuzovat, zda jsou tamější orgány ochotny a schopny takovou ochranu poskytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, nebo usnesení NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 4 Azs 147/2019-42). Zároveň Nejvyšší správní soud uzavřel, že sama „nedůvěra stěžovatele ve státní orgány země původu neodůvodňuje absolutní rezignaci na využití prostředků ochrany, které

poskytují“ (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 4 Azs 87/2023-41). Z tohoto požadavku existuje výjimka, kdy na žadateli nelze spravedlivě požadovat, aby se s žádostí o pomoc na státní orgány obrátil, a to tehdy, „pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty“ (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).

34. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav v několika ohledech. Měl za to, že se žalovaný nevypořádal s otázkou dostupnosti vnitřní ochrany proti jednání soukromých osob a otázkou nastavení interních kontrolních mechanismů, které by občanům zajišťovaly možnost bránit se nezákonným postupům příslušníků policie a jiných bezpečnostních složek, příp. jejich nečinnosti.
35. Za účelem posouzení policejní činnosti v Gruzii žalovaný do správního spisu založil Informaci MZV ze dne 8. 7. 2025. Z této vyplývá, že osoby v Gruzii mají snadný přístup k policejní ochraně v případě poškození jejich zájmů trestnou činností i v případě jiných hrozeb ze strany soukromých osob. Pokud dojde k pochybení příslušníků policie, mohou se poškození občané obracet na Generální inspekci Ministerstva vnitra se stížnostmi, přičemž tato selhání lze hlásit i telefonicky. Inspekce rovněž sama dodržování práv občanů policisty monitoruje a přijímá preventivní opatření. Zpráva o zemi původu hovoří dále o tom, že reforma policie dokončená v roce 2012 vedla k vymýcení drobné korupce, přičemž se v současné době zprávy o korupci v řadách policie neobjevují. Pokud jsou nějaké případy známy, jedná se zpravidla o individuální selhání příslušníků, nikoli systémovou korupci. Na druhé straně podklad připouští, že na činnost policie má vliv současná vládnoucí strana Gruzínský sen, a to ve vztahu k umlčování opozičních názorů politických aktivistů, nevládních organizací nebo nezávislých novinářů.
36. Na základě shrnuté zprávy o zemi původu tak bylo možné usuzovat, že ochrana před nezákonným jednáním soukromých osob je pro žalobce v Gruzii dostupná a že občané mají k dispozici nástroje, kterými by se mohli bránit nečinnosti či jiným pochybením ze strany příslušníků policie. Pod gruzínským ministerstvem vnitra působí inspekce, která selhání policie vyšetřuje, přijímá stížnosti od veřejnosti a preventivní opatření. Informace MZV tak poskytuje v žadatelově případě stěžejní odpovědi na otázky týkající se dostupnosti vnitřní ochrany.
37. Žalobce uvedl, že se na policii obrátil naposledy v roce X poté, co byl fyzicky napaden. Bylo to však v den následující volebnímu vítězství politické strany Gruzínský sen. Žalobce měl příslušníky policie kontaktovat telefonicky, načež mu mělo být sděleno, že z důvodu změny vládnoucí garnitury se na policii všichni příslušníci vymění a už mu tedy nebudou moci pomoci. Žalobce se této skutečnosti nijak nebránil. V den následující telefonickému rozhovoru s policisty pak odcestoval do X Ačkoli od té doby ještě fyzickému násilí čelil, když se do země vracel, znovu už se na policejní orgán s žádostí o ochranu neobrátil. Žalobce tedy pouze spekuluje, když tvrdí, že by se mu v Gruzii nedostalo potřebné ochrany. Přestože nepochybně došlo k personálním obměnám v řadách policistů, a to nejen z důvodu výměny vládnoucích stran, nelze na základě této skutečnosti bez dalšího dovozovat neochotu bezpečnostního útvaru státu poskytnout žalobci ochranu.
38. Z Informace MZV ze dne 8. 7. 2025 vyplynulo, že se každý občan, který se cítí ohrožený jednáním soukromých osob, může na policejní orgán obrátit a v případě, že tento zůstane

nečinný, podat stížnost. Nadto žalobce při pohovoru jasně uvedl, že se současným vládnoucím režimem v Gruzii nemá žádné problémy, je politicky neaktivní a politika je od něj „*strašně daleko*“ a „*nikdy se o ni nezajímal*“ (č. l. 20 a 24 ve správním spisu). Nelze se proto v jeho případě ani dovolávat části Informace MZV ze dne 8. 7. 2025, která hovoří o špatném přístupu policie k protivládním aktivistům nebo nezávislým novinářům. Žalobce se na základě své účasti na hromadném sledování výsledků voleb v době před X lety nemůže zařadit mezi žádnou ze skupin obyvatel, u které v Gruzii hrozí, že jí policejním orgánem nebude poskytnuta náležitá ochrana.

39. Pokud jde o konkrétně o tvrzení žalobce, že policejní ochrany se nelze domoci z důvodu rozšířené korupce, soud dodává, že z Informace MZV ze dne 8. 7. 2025 zřetelně plyne, že drobná korupce byla v řadách policie prakticky vymýcena a zprávy o úplatcích policistům už se téměř neobjevují. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že sám žalobce pomáhal gruzínské policii ve spolupráci s ministerstvem vnitra proti úplatkářství ve veřejné sféře bojovat, když státním orgánům donášel informace a zasloužil se o zatčení několika osob, které úplatky přijímaly. Byl-li žalobce svědkem toho, jak gruzínská veřejná moc bojuje proti korupci i další trestné činnosti a žádným způsobem svou víru ve schopnost gruzínských orgánů bojovat s korupcí při pohovoru k žádosti nevyjádřil, není zřejmé, proč nyní v žalobě argumentuje tím, že se mu kvůli zkorumpovanosti policistů nedostane ochrany. Námitka žalobce proto není důvodná.
40. Pokud jde o námitku, že žalovaný nezjišťoval existenci úřadu ombudsmana, soud konstatuje, že posouzení tohoto institutu se žalobce v řízení před žalovaným výslovně nedomáhal, odůvodnění žalovaného ob stojí i bez zkoumání existence ombudsmana. Žalobce pak ani v žalobě nepopisuje skutečnosti, které by v této souvislosti zpochybnil závěry napadeného rozhodnutí.
41. Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že z jeho výpovědi vyplynulo, že mafie je v Gruzii do značné míry spojená s policejní složkou, což má za následek nemožnost se proti jednání takových osob u orgánů veřejné moci bránit. Takový závěr považuje soud nepodložený. Žalobce při pohovoru k žádosti o gruzínské mafii vůbec nehovořil. Odkazoval pouze na „kriminálníky“ a „narkomany“. I za předpokladu, že by těmito označeními měl na mysli členy mafie, nepopisoval žádný vliv těchto osob, jejichž výhrůžkám měl být vystaven, na fungování veřejné moci v Gruzii. Naopak tuto možnost implicitně popřel, když vylíčil svou pozici policejního informátora. Žalobce donášel informace o kriminálnících a narkomanech policejnímu orgánu a popsal hned několik případů, v nichž se sám zatčení nějaké z těchto osob účastnil. Tedy sám byl svědkem situací, ve kterých policie zakročila proti osobám, kterých se žalobce v současnosti obává. Soud na základě zpráv o zemi původu rovněž neshledal, že by se vazby mafie s policií v současné době měly zásadně změnit, když žádná z nich na propojení gruzínské mafie a policejních orgánů neupozorňuje. Takovému závěru není na překážku, že se žalovaný výslovně tématem postavení mafie ve vztahu ke gruzínské policii nevěnoval, když se Informace MZV ze dne 8. 7. 2025 zjevně tématem fungování policie v Gruzii zabývá a o napojení na mafii nehovoří. Žalobcova námitka proto není opodstatněná.
42. Ve světle výše uvedeného tak nelze konstatovat, že žalobce dostal požadavku pokusit se prostředky vnitřní ochrany získat, tedy nevyčerpal všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, ačkoli tak učinit mohl, neboť gruzínská policie je schopna pomoc občanům poskytovat a ze spisu neplyne ani obava, že by žalobce patřil do skupiny obyvatelstva, které se s problémy při získání vnitrostátní ochrany mohou setkat.

43. Soud rovněž upozorňuje, že žalobce v Gruzii od roku X nepobývá, v zemi původu tedy nežije X let. Sám proto nemá žádné zkušenosti s tím, jakým způsobem je gruzínská policie v současnosti (ne)činná. Poukazoval v žalobě na to, že žalovaný vycházel z pouhých spekulací a jeho azylový příběh bagatelizoval. Je to ale naopak žalobce, který své obavy z dalšího ohrožujícího jednání ze strany soukromých osob a následného odmítnutí poskytnutí pomoci staví na spekulacích, které žádným způsobem nedokládá. Žalovaný na druhé straně řádně zjistil skutkový stav, své závěry dostatečným způsobem zdůvodnil a využil při tom relevantní podklady, které o současném stavu činnosti policie v Gruzii vypovídají, čímž splnil požadavek judikatury na zajištění maximálního možného množství důkazů podporujících i nepodporujících tvrzení žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Nadto do správního spisu byla založena i Informace OAMP ze dne 2. 9. 2024, která popisuje opětovný návrat gruzínských občanů po dlouhodobém pobytu v zahraničí do země jako bezproblémový.
44. Na závěr soud k námitkám týkajícím se skutkového stavu uvádí, že v napadeném rozhodnutí neshledal argumentaci žalovaného, která by žalobci kladla k tíži, že svá tvrzení neopřel o dokumenty nebo jiné důkazy, které by jeho azylový příběh podpořily, čímž by žalovaný přenášel důkazní břemeno na žalobce. Z těchto důvodů obecná námitka, že žalovaný nepřipustným způsobem přenesl důkazní břemeno a sám aktivně v dostatečném rozsahu nezjišťoval skutkový stav, nemůže obstát.
45. Žalobce také namítal nedůvodnost domněnky, že problémy v zemi původu popisované žalobcem nebudou již po jeho návratu přetrvávat, když žalobce výhrůžkám čelí i v současné době, kdy pobývá v ČR. Takové tvrzení v žalobě považuje soud za rozporné s tím, co žalobce sdělil žalovanému správnímu orgánu při pohovoru k jeho žádosti. Žalobce v řízení před správním orgánem výslovně popřel, že by se s osobami z gruzínského podsvětí od svého odjezdu ze země v roce 2019 znovu setkal a tyto osoby ho ani žádným způsobem nekontaktovaly (srov. č. l. 22 ve správním spisu). Žalovaný tedy důvodně ve své argumentaci pracoval s informací, že žalobce již výhrůžkám nečelí a žádné soukromé osoby, které by ho mohly ohrožovat, už ho nekontaktují.
46. Pokud je žalobní tvrzení pravdivé, pak žalobce až v řízení před soudem tvrdil skutečnosti, o kterých mohl vědět již v průběhu správního řízení, čímž založil rozpor se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, shrnul, že: „žadatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. (...) Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“ Zároveň se v případě žalobce neuplatní žádný z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Lze proto uzavřít, že žalovaný nepochybil, když se s touto skutečností nevypořádal. Před soudem je pak tato skutečnost jakožto nová nepřipustná. Soud zohlednil i skutečnost, že žalobní tvrzení o výhrůžkách po přesunu žalobce do ČR je zcela obecné, nekonkrétní, časově nezařazené, není zřejmé kdo, kdy, jakým způsobem a čím měl žalobci vyhrožovat, a to přesto, že je žalobce zastoupený advokátem.

Takové paušální žalobní tvrzení není způsobilé zpochybnit závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, jeví se být spíše účelovým k vygradování azylového příběhu žalobce.

47. Obavy žalobce z návratu do Gruzie se jeví o to méně podložené, když nejenže nebylo prokázáno, že mu před soukromými osobami nebude státními orgány poskytnuta pomoc, ale dokonce se ani nejeví pravděpodobné, že by tuto pomoc vůbec potřeboval. Žalobce uvedl, že kriminálníci a narkomani ho nekontaktují s cílem mu vyhrožovat, přičemž je to už přibližně X let, co vlast navštívil naposledy. V případě žalobce není dána skutečná hrozba vzniku vážné újmy, když se i ve vztahu k ohrožení soukromými osobami opírá o pouhé spekulace, neboť ve vlasti několik let vůbec nebyl a nijak neprokázal, že soukromé osoby, které se mu mstily v minulosti, mají o jeho osobu stále zájem.
48. Žalobci lze přisvědčit, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně s jeho postavením policejního informátora nepracoval. V žalobě ovšem nevysvětluje, z jakého důvodu by toto postavení mělo změnit jakýkoli z dílčích závěrů v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud neshledal, že by žalobcem namítaná skutečnost založila vadu napadeného rozhodnutí.
49. Žalobce se dále domníval, že žalovaný pochybil, když jako jeden z podkladů pro rozhodnutí použil Informaci OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, neboť tato zpráva o zemi původu byla zpracována žalovaným, což ji činí nepřipustnou. Soud za prvé upozorňuje, že správní spis ve věci žalobce žádný podklad s názvem, který žalobce uvedl, neobsahuje. Žalovaný do spisu založil pouze Informaci OAMP – Základní přehled o zemi ze dne 26. 6. 2025 a Informaci OAMP týkající se navrátilců do země ze dne 2. 9. 2024. Poslední podklad byl zpracován MZV ČR. Za druhé soud uvádí, že ani citované zprávy o zemi původu založené ve spisu nemohou být považovány za neobjektivní pouze z toho důvodu, že byly zpracovány žalovaným správním orgánem. Žalobce totiž ve vztahu k Informacím OAMP ze dne 26. 6. 2025 a z 2. 9. 2024 dostal judikaturnímu požadavku, aby podklady, z nichž vycházel, byly v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a vycházející z vícero zdrojů, transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Soud rovněž odkazuje na usnesení NSS ze dne 4. 12. 2025, č. j. 7 Azs 198/2025-26, kterým bylo potvrzeno, že obsahuje-li daná zpráva o zemi původu „seznam zdrojů, z nichž žalovaný při jejím zpracování vycházel a z nichž je zřejmé, že se jedná o zdroje objektivní, důvěryhodné, nezávislé a veřejně dostupné, jako jsou např. materiály Agentury EU pro azyl (EUAA) a Evropské komise, Ministerstva zahraničních věcí USA, renomovaných lidskoprávních organizací (Freedom House, Amnesty International), a další zdroje,“ nelze mít pochyby o její relevanci. Konkrétně Informace OAMP ze dne 26. 6. 2025 a 2. 9. 2024 vychází ze zdrojů, mezi nimiž je mj. Amnesty International, EUAA, Freedom House, MZV USA nebo OSN. Soud proto nemá pochyb o relevanci a objektivitě zmíněných Informací OAMP. Rovněž podotýká, že využívání těchto informací je v azylových řízeních zcela běžnou praxí, která je všeobecně akceptována. Námitka žalobce proto není důvodná.
50. Dále žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ve kterém bylo dovozeno, že mezinárodní ochrany nepožívají pouze osoby systematicky vystupující proti režimu, ale i osoby čelící azylově relevantním následkům pro své (klidně jednorázové nebo nahodilé) uplatňování politických práv a svobod. Zdejší soud takový závěr samozřejmě nerozporuje. Není ale zřejmé, jak tento argument souvisí s azylovým příběhem předestřeným žalobcem.
51. Jediná aktivita popsána žalobcem, kterou lze označit za politickou, spočívala v tom, že žalobce v roce X stál v davu spolu s dalšími sympatizanty politické strany Národní

shromáždění před volebním místem. Tehdy ovšem nešlo o žádný protest, žalobce před ostatními příznivci veřejně nepromlouval a ani jiným způsobem nevyjadřoval svůj politický názor kromě toho, že stál v davu a čekal na volební výsledky. Soud si je vědom, že žalobce při pohovoru uvedl, že jedno z fyzických napadení, kterým čelil, následovalo právě této události po volbách, ale z kontextu výpovědi vyplynulo, že žalobcova účast před volebním místem nebyla záminkou pro napadení. Šlo pouze o jeden z útoků ze strany soukromých osob vůči žalobci, přičemž tento konflikt mezi žalobcem a osobami, které označuje jako kriminálníci a narkomani, rozhodně nepramenil z žalobcovy politické preference. Příčina ohrožení tvrzeného žalobcem spočívala v jeho aktivitě jako policejního informátora, když pomáhal kriminálníky a narkomany, kteří ho v minulosti napadali, zatknout. Problémy, jimž žalobce v zemi původu čelil, proto neměly původ v jeho politickém přesvědčení či aktivitě, nýbrž v povaze činnosti, kterou vykonával na úkor osob z gruzínského kriminálního podsvětí, a to nikoli z důvodu svého politického přesvědčení.

52. Fyzické napadení po volbách tedy nebylo podle názoru soudu politicky motivované. Žalobce také výslovně uvedl, že těmi, kdo ho bili a vyhrožovali mu, byly děti jeho kamaráda, kterého svým jednáním pomohl pro korupční jednání zatknout, příp. osoby, které tyto děti najaly. Tato skutečnost tedy dále svědčí o tom, že žalobce byl napadán z důvodu osobní vendety dětí zatčeného kamaráda a také proto, že policii informoval o nelegálním jednání soukromých osob. Takový důvod nelze označit za politický.
53. Žalobcova argumentace z výše uvedených důvodů byla nepřipadná, neboť mu žalovaný v napadeném rozhodnutí nekladl k tíži, že nebyl dlouhodobě a pravidelně politicky aktivní. Pouze konstatoval, že žalobce pro své minulé „politické“ aktivity v Gruzii není vystaven azylově relevantnímu ohrožení v případě návratu, přičemž soud tento závěr žalovaného považuje za odůvodněný a správný.
54. Žalobce rovněž namítal, že ačkoli je jeho žádost o mezinárodní ochranu odůvodněná jednáním soukromých osob, měl se žalovaný zabývat lidskoprávní situací v jeho zemi původu. V dalších odstavcích žaloby ale uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nabízí obecné hodnocení stavu lidských práv v Gruzii. Soudu proto není zřejmé, zda se tedy žalobce domnívá, že lidskoprávní situace byla vzata v potaz, či nikoli. V napadeném rozhodnutí pak soud nenalezl žádnou část, která by se cíleně věnovala jen stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, ale má za to, že lidskoprávní otázka byla ve vztahu azylovému příběhu žalobce vypořádána, a to zejm. v argumentaci k možností udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný měl rovněž k dispozici dostatek informací k lidskoprávní situaci v Gruzii a z těchto nevplynula žádná skutečnost, jíž by žalovaný měl věnovat bližší pozornost ve vztahu k žalobcem předestřenému azylovému příběhu. Žalobce k této otázce ani nic konkrétního nenamítá. Námitka není důvodná.
55. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný odmítl některá jeho tvrzení jako spekulace s ohledem na jejich nevěrohodnost, nepovažuje ji soud za opodstatněnou. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí žádným způsobem věrohodnost žalobcovy výpovědi nerozporoval. Žádnou část žalobcova azylového příběhu neoznačil žalovaný za nevěrohodnou a nepokusil se ji ve své argumentaci zpochybnit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný soustředil na žalobcovy možnosti domoci se vnitřní ochrany a na důvodnost hrozeb, kterým by mohl žalobce po návratu do Gruzie čelit, nikoli na popření minulých událostí, které při pohovoru k žádosti žalobce vylíčil. Žalobcovy námitky brojí

proti konstatování nedůvěryhodnosti tvrzení žalobce jsou proto opět nedůvodné, neboť zjevně nereagují na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

56. Namítáno bylo i nedostatečné vypořádání možnosti udělení humanitárního azylu, neboť vůbec nebyla hodnocena ekonomická situace v Gruzii. Předně žalobce netvrdil, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana z důvodu ekonomických obtíží, tento typ problémů ani nevyplývá z obsahu spisu, žalobce jej pak v žalobě podrobněji nepopisuje. Soud dále podotýká, že tato námitka zcela postrádá oporu v zákoně, neboť ust. § 14 zákona o azylu bylo zrušeno, a to k 1. 10. 2025. Žalovaný správní orgán vydal napadené rozhodnutí 10. 11. 2025, tedy až po nabytí účinnosti novely, kterou byl institut humanitárního azylu bez náhrady zrušen. Žalovaný tedy v době rozhodování nemohl žalobci humanitární azyl podle zákona o azylu udělit (srovnej přechodná ustanovení výše). Z těchto důvodů nebylo nutné, aby se žalovaný ekonomickou situací žalobce v zemi původu zabýval nebo důvody pro udělení humanitárního azylu jinak vypořádával.
57. Argumentaci žalobce v závěru jeho žaloby, že napadené rozhodnutí nedostalo požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí, považuje soud za nepřipadnou. Jak bylo předestřeno již výše, napadené rozhodnutí nedostatky netrpí. Napadené rozhodnutí je řádně zdůvodněné a přezkoumatelné.
58. Nad rámec žalobcovy argumentace soud považuje za vhodné upozornit, že si je vědom judikatury, na základě které už Gruzii nelze bez dalšího považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona a o azylu a ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 1. 10. 2023. Na posouzení věci žalobce tato skutečnost ovšem nemá vliv. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí zařazením Gruzie na seznam bezpečných zemí původu neargumentoval, ani na tuto skutečnost nijak neodkazoval, přičemž řádně a komplexně žalobcovu žádost posoudil. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byly zrušeny rozsudky krajských soudů a rozhodnutí žalovaného správního orgánu v azylových věcech, neplyne, že by Gruzie na seznam bezpečných zemí původů neměla být zařazena z důvodu nedostupnosti vnitřní ochrany pro občany jako je žalobce nebo z důvodu plošného pronásledování osob s žalobcovou minulostí. Zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu se týkají situací, v nichž správní orgán zpravidla postupoval podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádosti žadatelů jako zjevně nedůvodné zamítl, protože je Gruzie na seznamu bezpečných zemí původu. Ve svých zrušujících rozsudcích poukázal zejm. na komplikovanou situaci LGBTQ+ osob v Gruzii a na nestabilní situaci v separatistických regionech Jižní Osetie a Abcházie (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2024, č. j. 8 Azs 230/2024-42; ze dne 29. 11. 2024, č. j. 2 Azs 210/2024-28; ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 110/2021-51; ze dne 30. 10. 2024, č. j. 2 Azs 86/2023-35). Ani jedna z těchto situací nedoléhá na žalobce, přičemž žalovaný jeho žádost v souladu s judikатурním požadavkem řádně posoudil ve vztahu k § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, nezamítl ji pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 324/2021-57).
59. Naopak pokud jde o judikaturu zdejšího soudu ve vztahu k žadatelům, kteří se v Gruzii cítili ohroženi soukromými osobami a v poslední době se nepokusili vyhledat pomoc u gruzínských orgánů veřejné moci, opakovaně v těchto azylových příbězích neshledává hrozbu pronásledování nebo reálné nebezpečí vzniku vážné újmy (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2025, č. j. 20 Az 3/2025-27; ze dne 17. 4. 2024, č. j. 19 Az 30/2023-24; nebo ze dne 27. 6. 2024, č. j. 20 Az 22/2023-37). Takový postup aproboval i Nejvyšší

správní soud v usnesení ze dne 30. 4. 2026, č. j. 2 Azs 270/2025-36. Obdobně pak i rozhodovací praxe dalších krajských soudů, srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 18. 11. 2025, č. j. 58 Az 4/2025-76; rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2025, č. j. 32 Az 2/2025-77; nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2025, č. j. 32 Az 39/2023-70.

60. Z výše uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně